

[Skatteministeren]

ser af eksempler på, at det er utrolig besværligt at trække denne grænse.

Det, det blot er vigtigt at understrege, er, at der altså for sponsorbidrag både til sportslige, kulturelle og lignende aktiviteter gælder ens regler. Det vil sige, at bidragene for at være fradragsberettigede skal ydes først og fremmest for sponsorernes egen skyld, nemlig for at opnå en reklameværdi, der svarer til det bidrag, man giver. Det er altså sponsor og ikke kunstneren, der som udgangspunkt direkte skal have gavn af aktiviteten. Og som jeg før nævnte, må det antages, at fradragsretten forudsætter i hvert fald en formodet kontakt til et køberpublikum – jo større beløb, des større publikum.

Det er de kriterier, der nok generelt vil blive lagt til grund for, at fradragsret for sponsorbidrag kan blive anerkendt efter de gældende regler.

Dette forslag om fradragsret for gaver går jo netop ud på at fjerne denne besværlige sontring. Det går netop ud på at fjerne vurderingen af, om der nu til dette bidrag er knyttet en reklameværdi. Det gør det hele meget enklere, at man nu bare giver et beløb, og så bliver det betragtet som en gave, og så vil vi ikke interessere os for, om der er en reklameværdi knyttet dertil. Og det synes jeg egentlig måtte leve op til det, som en del ordførere har været inde på, nemlig den bekymring, som er kommet til udtryk fra mange sider over, at kulturelle aktiviteter er blevet, om jeg så må sige, overskygget af reklamesøjler. Her giver vi altså et tilbud om fradragsret for bidrag, uden at der skal knyttes reklamesøjler til. Vi kan altså afsvække den frygt, som nogle har.

Derfor må jeg indrømme, at jeg heller ikke umiddelbart forstår hr. Bernhard Baunsgaards betragtninger vedrørende tobaksreklamer, for hvis hr. Bernhard Baunsgaard er bange for, at Skandinavisk Tobakskompagni skulle stå som sponsor for en kulturel aktivitet og derved få en reklame for tobak, så burde hr. Bernhard Baunsgaard jo netop støtte dette forslag, som går ud på, at Skandinavisk Tobakskompagni kan yde en gave til kulturelle formål, uden at der samtidig reklameres for tobak. Jeg synes i øvrigt også, det ville være en udmærket ting, om et sådant bidrag kunne ydes, uden at der samtidig blev præsenteret en reklame for tobak, og dette her er netop et forslag om bidrag, hvortil der ikke er knyttet en reklameværdi.

Forslaget går faktisk først og fremmest ud på at sikre, at diskussionen om, hvorvidt en bidragsyder opnår en reklameydelse, der modsvarer bidragets størrelse, undgås.

Lad mig endelig, selv om jeg altså i første række har villet holde mig til det mere skattemæssige, knytte en mere kulturpolitisk betragtning til dette indlæg. For den betragtning har jo været fremført – og jeg tror også i debatten her – at disse bidrag fra erhvervslivet til kulturelle formål i første række støtter det kendte, det etablerede, det med det store publikum, hvorimod det eksperimenterende ikke i nær så høj grad kunne tilgodeses.

Jamen hvordan forholder det sig i dag, hvor fradragsret for sponsorbidrag kræver reklameværdi? Hvordan virker det? Ja, man må vel sige, at reklameværdien ved at støtte et allerede etableret og kendt kunstnerisk foretagende må formodes at være større end reklameværdien ved at støtte et nyt og ganske ukendt kunstnerisk foretagende eller ved at støtte et mere eksperimenterende indslag og mere eksperimenterende aktiviteter. Det må være ret oplagt, at reklameværdien er størst ved det kendte og det etablerede, hvorimod der ikke er så stor reklameværdi knyttet til det eksperimenterende, det, der måske i første omgang ikke har så stort et publikum.

Derfor kan der jo ved at åbne mulighed for fradragsret for gaver, hvortil der ikke er knyttet krav om reklameværdi, blive mulighed for, at andre end de etablerede og kendte kunstneriske foretagender i større omfang end nu vil kunne tilgodeses.

Vi har faktisk her et forslag, som slår to fluer med ét smæk: et forslag, som løser en række skattetekniske problemer, og samtidig et forslag med et virkelig vidtrækkende og fremadrettende kulturelt perspektiv.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

For det første vil jeg gerne sige til skatteministeren, at den dér forestilling med hr. Jimmy Stahr i hovedrollen jo altid har kunnet få sponsorbidrag. Den lokale sparekasse og alle mulige andre foretagender lokalt har jo altid støttet den slags ting med eller uden skattefradrag, sat deres navn i programmet, og så var den sag ude.